

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) J. B., b) Mgr. R. B.**, oba zastoupeni JUDr. Janem Gallivodou, advokátem se sídlem Nerudova 5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) A. P., II) H. P.**, oba zastoupeni Mgr. Bc. Tomášem Hodysem, advokátem se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2011, č. j. RR/1640/11, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2013, č. j. 57 A 65/2011 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Dne 9. 11. 2006 podali žalobci žádost o povolení stavby mobilních boxů na zpevněné ploše za účelem ustájení koní. Ostatní účastníci správního řízení (mezi nimi i osoby zúčastněné na řízení) v rámci námitek uvedli, že již v současné době, kdy jsou na pozemku umístěny pouze čtyři mobilní boxy, došlo ke zhoršení kvality a pohody bydlení v dané lokalitě. Především se cítili být dotčeni nadměrným výskytem hmyzu, zápachem z koňské mrvy a moče a hlukem. Povolením stavby dalších mobilních boxů by došlo jen

ke zhoršení současného stavu. Dále byla namítána vzdálenost dvou metrů stavby od oplocení sousedního pozemku ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení a riziko mnohonásobného zvýšení počtu motorových vozidel vzhledem k záměru stavebníků provozovat jezdeckou školu. Účastníci se dále odkázali na rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 22. 4. 2010, č. j. 5 C 159/2008 - 243 s tím, že výstavba dalších zařízení pro chov v daném místě by byla zcela v rozporu s jeho závěry.

[2] Stavební úřad v Rokycanech uvedené řízení několikrát přerušil s ohledem na výzvy k doplnění podkladů a řízení o předběžné otázce. Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2011, č. j. 208/OST/11, pak žádost žalobců zamítl, neboť dospěl k závěru, že umístění stavby je navrženo v relativní blízkosti sousední nemovitosti ve vlastnictví manželů P. a tímto umístěním nejsou zajištěny podmínky pohody bydlení. Ke zhoršení pohody bydlení dochází již v současné době, kdy jsou na pozemcích žalobců umístěny mobilní boxy pro ustájení koní, a samo toto zhoršení dosahuje intenzity překračující míru přiměřenou poměrům, což dokládají pravomocné rozsudky civilních soudů. Záměr žadatele tak není v souladu s požadavky uvedenými v § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, a umístěním a realizací záměru by byly ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem.

[3] Proti výše uvedenému rozhodnutí podali žalobci odvolání. Namítali, že se stavební úřad opírá zejména o rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 22. 4. 2010, č. j. 5 C 159/2008 - 243, který v žádném případě neřešil chov koní na předmětných pozemcích, nýbrž pouze povinnost zdržet se imisí, kterou žalobci svými nápravnými opatřeními bezesbýtku splnili. Poukázali na skutečnost, že obec Smědčice nemá schválený územní plán a jedná se o obec s intenzivní zemědělskou výrobou.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2011, č. j. RR/1640/11, změnil rozhodnutí stavebního úřadu v nesprávně uvedeném paragrafu a označení právního předpisu ve výroku a nahradil je označením správným. V ostatních částech rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že námitky účastníků směřovaly především do naplnění obecných technických požadavků ve vztahu k pohodě bydlení (obtěžování obytného prostředí provozem stavby) a ochraně podzemních vod. Z tohoto důvodu je nelze považovat za irelevantní. Při posuzování pohody bydlení vycházel prvoinstanční orgán jednak z vlastního posouzení lokality a rovněž z listinných důkazů, jimiž jsou i rozsudky civilních soudů. Podle žalovaného v souladu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí i pro tento případ zásada volného hodnocení důkazů. Vlastním posouzením lokality došel stavební úřad k závěru, že lokalita je určena převážně k rodinnému bydlení. Tomuto typu zástavby a způsobu života v ní rozhodně není přiměřené poměrům umístit bezprostředně k hranici zahrady rodinného domu zemědělskou stavbu určenou k ustájení 14 koní. Tyto závěry o charakteru lokality podpořily i závěry obecných soudů, přestože se netýkají přímo předmětné stavby, nýbrž poskytnutí ochrany proti imisím vlivem užívání stávajících staveb pro koně.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. V žalobě namítali, že stavební úřad vycházel pouze z civilních rozsudků Okresního soudu v Rokycanech a Krajského soudu v Plzni. Žalovaný se toto pokusil zhojit odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů. Žalovaný se dále nevypořádal jednak s dokumentací samotnou, tak i s dalšími stanovisky dotčených orgánů a institucí. Rozhodnutí neřeší, zda

pokračování

jde o stejný typ boxů, ani otázku v jakém poměru může dojít při dvojnásobném počtu koní ke zvýšení zátěže okolního prostředí. Žalovaný dále překročil limity správního uvážení, ústavních principů zákazu libovůle, rovnosti, zákazu diskriminace a proporcionality, když po více jak pětiletém řízení zamítl žádost stavebníků v lokalitě, ke které se nevážou žádné regulativy.

[6] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že nepovažuje za důvodné tvrzení, že se správní orgány nevypořádaly s předloženými důkazy. Oprávnění realizovat stavbu nelze dovodit pouze ze skutečnosti, že k danému území se nevážou žádné regulativy. Soud neshledal jako důvodnou ani námitku, že správní orgány vycházely pouze z rozsudků civilních soudů, neboť prováděly vlastní šetření a rozsudky civilních soudů se zabývaly pouze v rámci volného hodnocení důkazů. K námitce, že stavební úřad měl danou stavbu povolit jen s omezujícími podmínkami, uvedl, že správní orgán nemůže stavebníkovi „vnucovat“ jinou stavbu. Z § 62 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) vyplývá, že k zamítnutí je stavební úřad povinen přistoupit vždy, když shledá ohrožení některého zájmu chráněného právními předpisy. V závěru dal soud za pravdu žalobcům, že délka správního řízení nebyla odpovídající. Byla však ovlivněna velkým počtem znaleckých posudků, důkazů a místních šetření.

II.

Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[7] Žalobci (stěžovatelé) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které se dovolávají důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelé nesouhlasí s názorem soudu, že dle § 62 odst. 4 stavebního zákona je stavební úřad povinen přistoupit k zamítnutí žádosti o stavební povolení vždy, když shledá ohrožení některého zájmu chráněného stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Stavební úřad má při úvahách o zamítnutí žádosti pokaždé hodnotit poměr mezi mírou narušení práv žadatele (stěžovatelů) na realizaci stavby, proti míře možného ohrožení zájmů chráněných danými předpisy. Z toho vyplývá, že vydání rozhodnutí dle § 62 odst. 4 stavebního zákona musí předcházet důkladné posouzení všech nároků účastníků řízení a jejich vzájemných poměrů, a nikoliv pouhé strohé konstatování možnosti ohrožení zájmů chráněných stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními právními předpisy.

[9] Dále se krajský soud nevyjádřil k námitce, že správní orgán neřešil otázku, zda se jedná o stejný typ mobilních boxů oproti boxům stávajícím, které byly předmětem v předcházejícím soudním řízení. Nevyjádřil se ani k námitce, v jakém poměru může dojít při užití nových technologií a dvojnásobnému počtu koní ke zvýšení zátěže na okolí. Skutečnost, že se jedná o jiný druh boxů, má zásadní vliv na množství možných imisí, které by mohly z mobilních boxů vycházet a narušovat pohodu bydlení na sousedních pozemcích. Žalovaný ani soud se dále nezabývali posudkem vlivu stavby na životní prostředí, který potvrdil, že stavba nebude mít žádný vliv na zvýšení imisí. Soud vycházel

pouze se stavu zjištěného v době rozhodování o rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 9. 2010, č. j. 10 Co 223/2010 - 270, přestože od tohoto dne uplynula značná doba.

[10] Závěrem označili stěžovatelé jako nelogický závěr soudu, že „*zápachu ze samotných koní, nelze nijak zabránit.*“ Pokud by tak tomu bylo, výroky zakazující pronikání imisí by ztrácely smysl a rozhodnutí by nebylo možné vykonat. Ze skutečnosti, že do dnešního dne nedošlo k podání návrhu na výkon rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 9. 2010, č. j. 10 Co 223/2010 - 270, je zřejmé, že pronikání imisí na sousední pozemky možné zabránit je.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[11] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k přezkoumávání napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Přitom neshledal, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Poté přistoupil k posouzení námitek uvedených v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku žalobců, že žalovaný a krajský soud špatně zhodnotili skutkový stav a špatně vyhodnotili rozsudek Krajského soudu v Plzni, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 10 Co 223/2010 - 270, který potvrdil rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 22. 4. 2010, č. j. 5 C 159/2008 - 243. Při takto obecně formulované kasační námitce může Nejvyšší správní soud jen z obsahu kasační stížnosti usuzovat, že stěžovatelé nesouhlasí s aplikací rozhodnutí civilních soudů a s důsledky, které tyto rozsudky měly na správní řízení. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval vztahem výše uvedených civilních rozsudků a předmětného správního řízení.

[13] Okresní soud v daném řízení řešil žalobu na stanovení povinnosti zdržet se imisí. Pro rozhodování soudu tak bylo klíčové ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 60/1964 Sb., občanský zákoník, ve kterém je stanoveno, že „*[v]lastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, [podtržení přidáno] nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetřit, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.*“

[14] Stavební úřad rozhodoval ve sloučeném územním a stavebním řízení, posuzoval tedy, zda zamýšlená stavba splňuje hlavní hlediska demonstrativním výčtem vymezená v § 37 odst. 2 a § 62 stavebního zákona. Jednou ze zde uvedených podmínek je, že uskutečněním nebo užíváním stavby nesmí být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy (§ 62 odst. 4 stavebního zákona). Dle § 4 odst. věty druhé vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných

pokračování

technických požadavcích na výstavbu (dále též „prováděcí vyhláška“), „[u]místění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí [podtržení přidáno], zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích.“ Dle § 8 odst. 1 uvedené vyhlášky „[v]zájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení [podtržení přidáno]“.

[15] Nejvyšší správní soud vyložil právní pojem pohoda bydlení tak, že pod tímto pojmem je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí (např. nízkými emisemi pachů). Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela odhlédnout ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116).

[16] Nároky kladené na umístování a povolování staveb obsažené v § 62 odst. 4 stavebního zákona ve spojení s § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 prováděcí vyhlášky a výkladem pojmu pohoda bydlení se tedy ne zcela náhodně obsahově blíží ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Smyslem obou ustanovení je totiž zachování zdravého a vhodného prostředí pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení, bez ohledu na případné zamýšlené stavební či jiné aktivity. Zatímco prostřednictvím civilní žaloby o stanovení povinnosti zdržet se imisí se lze bránit proti již existujícímu závadnému stavu (nejen v souvislosti se stavbami), právní úprava obsažená ve stavebním zákonu má vzniku takového stavu předcházet (konkrétně vlivem uskutečnění a užívání stavby). Ačkoliv se tedy daná řízení nacházejí v rozdílných oblastech právní úprav, mají obdobný smysl a vycházejí ze společného ústavního rámce (vlastnické právo, právo na příznivé životní prostředí). Není proto vyloučeno, že skutková zjištění a závěry jednoho řízení budou relevantní pro řízení druhé.

[17] V nyní posuzované věci se ze správního spisu podává, že stěžovatelé provozují přibližně od roku 2007 na svých pozemcích chov koní a k tomu také vybudovali potřebné zázemí (boxy na jejich ustájení, výběhy apod.). Vlastníci sousedních nemovitostí (mezi nimi i osoby zúčastněné na řízení) se cítili již tímto rozsahem chovu obtěžováni nad únosnou míru. Konkrétně se cítili být obtěžováni nadměrným výskytem hmyzu, pronikáním pachů (především zápachu z koňské mrvy a moče) a hlukem. Skutečnost, že v daném sporu musely rozhodovat soudy, poukazuje na to, že v dané věci bohužel nedošlo k nalezení řešení a mimosoudního konsensu v rámci sousedských vztahů.

[18] Okresní soud v Rokycanech v rozsudku ze dne 22. 4. 2010, č. j. 5 C 159/2008 - 243, přikázal stěžovatelům zdržet se pronikání zápachu z koňské mrvy a z koňské moči na pozemky – p. č. st. 682, 544/10, 542/8, 555/6, 544/26, st. 636, 544/6, 544/25, 544/7, vše k. ú. Smědčice. Pro právní hodnocení okresního soudu bylo klíčové právě ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku. V odůvodnění svého rozhodnutí okresní soud ve vztahu

k osobám zúčastněným na řízení mimo jiné uvedl, že „[z]nalecký posudek prokázal zvýšené koncentrace pachových látek zejména na odběrných místech 1, 2 a 3 tedy tam, kde s pozemky na nichž jsou chováni koně, sousedí pozemky užívané žalobci P. (...) Otázkou však je, zda takto zjištěná míra je přiměřená poměrům či nikoliv. (...) Těmto místním poměrům považuje soud za nepřiměřené, aby z chovu koní pronikal na sousední pozemek zápach v tak zřetelné intenzitě, jako proniká na pozemky manželů P.“. Krajský soud následně v odvolacím řízení rozhodnutí okresního soudu potvrdil.

[19] V průběhu popisovaného řízení u okresního soudu stěžovatelé požádali stavební úřad o souhlas s vybudováním dalších mobilních boxů pro ustájení koní. Boxy měly být umístěny na zpevněné ploše v bezprostřední blízkosti pozemku p. č. x, k. ú. Smědčice, který je ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Pronikání imisí z chovu koní na tento pozemek bylo přitom předmětem výše uvedeného řízení před civilním soudem. Je pochopitelné, že osoby zúčastněné na řízení, obtěžované již původním rozsahem chovu, užily zákonných nástrojů (námitek účastníků řízení ve smyslu § 61 stavebního zákona), aby této stavbě (resp. rozšíření chovu) zabránily. Stavební úřad se námitkami zhoršení kvality a pohody bydlení obsáhle zabýval, shledal je důvodnými a žádost zamítl. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[20] Je nasnadě, že stavební úřad při hodnocení vycházel i z výše uvedeného rozsudku okresního soudu. V rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „[d]le rozsudku okresního soudu v Rokycanech je považováno za nepřiměřené místním poměrům, aby z chovu koní pronikal na sousední pozemek zápachu tak zřetelné intenzitě, jako proniká na pozemky manželů P. Je proto zřejmé že již v současné době dochází k nepřiměřenému obtěžování vlastníků sousedních pozemků pachem z chovu koní“. Stavební úřad však nijak nepochybil, pokud v rámci hodnocení vlivu zamýšlené stavby vycházel při určení aktuální zátěže lokality imisemi ze závěrů existujících rozhodnutí civilních soudů zabývajících se stejnou otázkou ve shodné lokalitě. Dané závěry byly plně relevantní i pro správní řízení a bylo by v rozporu s obecnou zásadou ekonomie řízení, pořizovat shodný znalecký posudek jak v civilním, tak i opakovaně ve správním řízení.

[21] Jako důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku tvrdící, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali rozdíly mezi boxy zamýšlenými a již realizovanými, které byly předmětem dřívějšího řízení před okresním soudem. Jak žalovaný, tak i krajský soud vycházeli z toho, že již současným užíváním původních mobilních boxů jsou v dané lokalitě překročeny únosné limity imisí, což vyplývá ze znaleckého posudku vyhotoveného v rámci řízení před okresním soudem. Další mobilní boxy pro chov koní umístěné v tomto prostoru, by tak logicky způsobily navýšení imisí na sousedních pozemcích. Stavební úřad, žalovaný i krajský soud při tomto hodnocení vycházeli z předložené projektové dokumentace a nikoliv z dokumentace k původním boxům. K této dokumentaci byla také pořizována všechna stanoviska dotčených orgánů.

[22] Od počátku se tedy správní orgány i krajský soud zabývaly tím, že se v daném případě jedná o jiné boxy, s jinou technikou ustájení a jiným nakládáním s odpady, než které byly předmětem řízení před okresním soudem. Žalovaný k tomu na str. 8 rozhodnutí a uvedl, že „[u]místěním 14 mobilních boxů pro koně, ustájených dle projektové dokumentace na slamnaté vysoké podestýlce s plánovaným přistýláním a odklizením hnoje do valníků či valníkových kontejnerů, jak je uvedeno v projektové dokumentaci, (přičemž

pokračování

v podestýlce bude dle dokumentace zachycována i močůvka) by v místě, kde se při stávajícím stavu (tj. bez navrhované stavby) projevila intenzita zápachu v míře narušující pohodu bydlení, přibyla další stavba, charakter jejíhož využití bude mít na pozemky par. č. 544/10 a st. 682 (včetně stavby č. p. 80) shodné účinky". Nebylo povinností ani stavebního úřadu, žalovaného či krajského soudu v odůvodnění přímo zamýšlené boxy srovnávat s původními, neboť původní boxy nebyly předmětem daného řízení.

[23] V této souvislosti je také podstatné zdůraznit, že dle § 62 odst. 4 stavebního zákona stavební úřad zamítne žádost o stavební povolení, pokud by uskutečněním nebo užíváním stavby mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Jak bylo uvedeno výše, jako ohrožující chráněný zájem (pohodu bydlení) byl shledán samotný chov koní – tedy užívání stavby.

[24] Užívání mobilních boxů pro ustájení koní znamená jednak výskyt (umístění, ustájení) koní v boxech. V ideálním a prakticky těžko dosažitelném případě by přitom nemuselo docházet k žádným či minimálním pachovým a zvukovým emisím. Přináší však také zvýšený pohyb koní v okolí boxů (minimálně při převádění), zvýšený pohyb mechanizace především při kydání a vyvážení podestýlky, zvýšený pohyb osob, apod. Tyto příkladem uvedené součásti chovu budou mít nezanedbatelný vliv na intenzitu imisí na okolních pozemcích a není možné jim objektivně zcela zabránit. Nelze tedy souhlasit se stěžovateli, že jeden z argumentů krajského soudu („...*zápachu ze samotných koní nelze nijak zabránit...*“) zní nelogicky. Jedná se o větu vytrženou z kontextu, již měl soud na mysli právě výše uvedený souhrn činitelů, které lze jen stěží ovlivnit. Tento argument pak nemá nic společného s vykonatelností zmiňovaných civilních rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal jako důvodnou ani námitku stěžovatelů, poukazující na blíže nespecifikovaný posudek vlivu stavby na životní prostředí. Ze spisové dokumentace bylo shledáno, že Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, provedl na základě oznámení stěžovatelů zjišťovací řízení a v jeho závěru ze dne 9. 3. 2007, sp. zn. P/2070/07, konstatoval, že záměr „*Mobilní boxy k ustájení koní Smědčice, p. p. č. 64 (dle PK), k. ú. Smědčice, nebude posuzován.*“ Z výše uvedeného však nelze dovozovat, že daný záměr nebude mít žádný vliv na životní prostředí a především na zvýšení imisí na pozemcích ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Z daného závěru lze v souladu s § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 7 odst. 1 uvedeného zákona činit toliko závěr, že daný záměr nebude mít významný vliv na životní prostředí ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[26] Námitku, že mezi vydáním rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 9. 2010, který potvrdil rozsudek okresního soudu, a vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2011 uplynula značně dlouhá doba, neshledal Nejvyšší správní soud jako přípustnou. S ohledem na zásadu koncentrace řízení (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) mohli tento důvod stěžovatelé uplatnit v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno. Ač tak učinit mohli, neučinili to (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS). Nadto soud poznamenává, že primárním důvodem pro zamítnutí zamýšlené stavby byly negativní důsledky jejího užívání – chov koní a jeho těžko ovlivnitelné nepříznivé vlivy (viz bod 25 tohoto rozhodnutí). Časový rozestup přibližně osmi měsíců tak není nepřiměřený.

[27] Závěrem neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou ani námitku týkající se interpretace § 62 odst. 4 stavebního zákona. Stěžovateli popisovaný test proporcionality zásahu do vlastnických práv proběhl nepřímo již v rámci posuzování míry narušení pohody bydlení na předmětných pozemcích. Samotnému rozhodnutí tak předcházelo důkladné posouzení všech nároků účastníků řízení a jejich vzájemných poměrů, neboť stavební úřad přihlížel jak k objektivně existujícímu souhrnu činitelů a vlivů, tak i k subjektivním hlediskům daným způsobem života v dané lokalitě. Pokud po zvážení všech podstatných skutkových zjištění usoudil, že uskutečněním nebo užíváním stavby ohrožení chráněného zájmu stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, žádost v souladu se zákonem zamítl.

IV. Závěry a náklady řízení

[28] Stěžovatel se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěl. V řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by musel soud přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, které by přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a rovněž neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, aby jim přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Proto v jejich případě rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu